

den væsentligste Del fører Tilsynet — og Sundhedskommissionen skal jo dertil benytte Politiet — bliver det jo Politibetjentene, der komme til at se Forholdene efter, og om end jeg ikke betvivler de Kjøbenhavnske Politibetjentes Dydighed i nogen Retning som Politibetjente, nærer jeg dog nogen Tvivl om, hvorvidt de have særlige Kvalifikationer i Retning af at undersøge, om Pleiebørnene have det, som de bør. Der kunde maasse ogsaa være en anden Vej at gaa her i Kjøbenhavn, idet man kunde lade Magistraten udnævne Mænd eller Kvinder til at paatage sig Tilsynet, men det er imidlertid Noget, som nærmere kan blive overveiet i et Udvalg. Med Hensyn til § 5 tror jeg nok, at den høitærede Minister noget har misforstaaet Landssthingets Mening. Den ærede Minister gik ud fra som en Selvfølge, Noget, der absolut maatte finde Sted, at naar Tilsynet fandt, at der var Noget i Veien med Pleieførelserne, Noget, der skulde ændres, saa gik det til dem, der havde valgt det, nemlig Kommuneraadene, og efter fælles Overveielse skulde man da tilfalde Politiet. Nei, det har netop Landssthinget ikke ment og ikke kunnet mene. Hadde Landssthinget ment det, havde det ikke ændret Paragrafen, men taget den, som den blev vedtagen i Folkethinget i Fjor, og hvori der staar, at naar Pleien ikke er forsvarlig og Advarselen ikke frugter, saa anmelder Tilsynet det for Kommuneraadet, der da lader foretage fornøden Undersøgelse, om fornødent ved Politiets Hjælp. Det er selvfølgelig ikke vor Mening, at vi ville fuldstændig udelukke Politiet i en saadan Grad, at Kommuneraadet ikke ved Politiets Hjælp kan lade Forholdene undersøge; men Landssthinget har villet noget helt Andet, thi ellers havde det ikke ændret Paragrafen. Landssthinget har absolut villet, at Tilsynet skulde gaa den Autoritet forbi, som har valgt det, og som staar det nærmest overordnet, og i Stedet gaa til Politiet. Følgen vilde jo saa blive den, at Undersøgelsen og alt Fornødent skete, uden at Kommuneraadet fik Noget som helst at vide derom, og at netop den Tilladelse, Kommuneraadet havde givet, blev borttaget, uden at Kommuneraadet en Gang fik nogen Underretning derom, uden at det blev saa meget som taget med paa Raad med Hensyn til Bestemmelsen, og uden at man havde Garanti for, at Kommuneraadet fik Underretning om, at dets Bemyndigelse til Vedkommende var bleven annulleret. Det er en forunderlig høj Stilling at give Politiet overfor Kommuneraadet, to selvstændige Autoriteter, der til daglig Brug ikke have det Allerfjerneste med hinanden at

gjøre. En saadan Sammenblanding af Kommuneraad og Politiet er det, jeg mener, vi paa ingen Maade kunne gaa med til. Den ærede Minister mente, at naar Lovforslaget nu foreligger fra Landssthinget i den Skikkelse, det har, saa er dette paa Grund af, at Høire og Venstre endelig vil søge at faae Loven gennemført. Naar jeg før talte, som jeg gjorde, var dette grundet paa, at jeg ikke rigtig kunde faae et saadan Syn paa Sagen, som den ærede Justitsminister har; thi det forekommer mig dog at være en noget forunderlig Fremgangsmaade, at man for om mulig at faae en Sag gennemført fuldstændig tilside sætter alle de Bestemmelser, som den anden Lovgivende Faktor, i nærværende Tilfælde Folkethinget, absolut satte Pris paa i Fjor. Faktum er jo, at Landssthinget ikke har vist Spor af Smøbedommen undtagen paa et ganske lille underordnet Punkt, hvor det overhovedet vilde være forunderligt, om der kunde opstaa nogen som helst Vanskelighed. Jeg kan naturligvis godt forstaa, at den høitærede Justitsminister ikke har noget personligt Kjendskab til, hvorledes de af Kjøbenhavns Magistrat udsatte Børn have det. Saa meget forlanger jeg heller ikke, men jeg ønskede dog fra bestemte Mænd, der kunde optræde som en Slags Autoritet, at se en Udtalelse om, at de have undersøgt Forholdet i dets Omhed eller dog i større Udtrækning og fundet, at Forholdet var et saadant, at man fuldt ud kunde være tilfreds dermed. Jeg betvivler ikke, at der i nogle Kommuner ude paa Landet kan sidde dygtige og nidkjære Præster, som virkelig føle det store Ansvar, de have paataget sig overfor Pleiebørnene ved at love Kjøbenhavns Magistrat at se efter dem. Jeg betvivler ikke, at en saadan Mand kan føre et virkeligt Tilsyn, og at der i enkelte Kommuner paa et enkelt Sted kan være en saadan Præst; men det, jeg betvivler, er, at noget Saadant er Tilfældet i det overveiende Antal af Kommuner her i Landet. I de fleste Tilfælde er Tilsynet meget daarligere, end det bliver efter det foreliggende Lovforslag, og derfor synes jeg, at vi ikke kunne gaa med til denne Undertagelsesbestemmelse for de af Kjøbenhavns Magistrat udsatte Pleiebørn.

Justitsministeren (Mellermann):

Jeg vil blot gjøre en Bemærkning med Hensyn til den første Del af den sidste ærede Talers Foredrag en Bemærkning, som knytter sig til, at han udtalte, at han ikke troede, Politibetjente vilde være særlig egnede til at tilse Pleiebørn, og afgjøre, om de bleve behandlede vel. Men i saa Henseende maa